

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra En mærkelig Røst fra Sverrig

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 260. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1816_285-txt-shoot-idm145.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Brødre! vi have seet Følgerne af disse Menneske-Paafund, vi have sukket over den menneskelige Hovmods unyttige Umage med at maale Guds Dybde og Gudfrygtighedens store Hemmelighed, men *frygtet have vi ikke*; thi Mesteren sagde: paa Helligdoms-Bjerget vil jeg bygge min Kirke, og aldrig skal Helvedes Porte vorde den overlegne; en liden Stund kan Menneskeheden vel lade sig forvilde af Blændværk, men Hjerte og Sandhed kræve dog ogsaa deres Ret, seierrig og *forskjønnet* skal Evangeliets gamle Lærdom løfte sig paa Dyngen af Døgnets faldne Systemer og Fiendernes sønderknuste Vaaben; med handthævet Majestæt, mild og miskundelig skal den himmelske Sandhed oplade sin miskjendte Helligdom og der, hos Ham som ene formaaer at *vederkvæge*, der skal den mødige, forvildede Tanke finde Hvile og Lys, der skal den Svage finde Kraft, den Bodfærdige Naade, den Besværede Lise. Alt aflægger Man at skamme sig ved Christi Evangelium og nærmer sig daglig mere Erkjendelsen af vor Trang til dets Veiledning, Følelsen af dets Kraft; alt seer Man Verdens-Mennesker forlade deres jordiske Bedrift, for at love og tilbede Gud i Zion med den Hob, som holder Høitid; selv i Hovedstaden seer Man Høie og Lave sanke sig om trofaste Lærere, som prædike Christum, den Korsfæstede, til Omvendelse og Troe, til Samvittighedsfred og Forsoning, og hine Socinianismens og Deismens matte Efterkvæk møde stigende Mishag, vorde daglig mere sjeldne og mindre farlige, og vil efterhaanden forstumme. Ved de store Lærdomme, som lyde fra rystede Throner og blodige Lande, skal Letsindigheden besinde sig, *Ligegyldigheden opvarmes*, Vantroen *skjule sig* beskjemmet, og Man skal indsee, at Guds frygt og Retfærdighed ophøie et Folk, og Man skal sjunge om Seier med Glæden i de Retfærdiges Pauluner. Daglig skal Man mere enes om den trøstefulde Vished, at Han, som kom til Verden for at vidne om Sandhed, og i Hvis Mund blev ikke fundet Svig, at Han har ogsaa *reent og klart* aabenbaret os alt Guds Raad og Villie til vor Salighed; at Han, Glandsen af Guds klare Lys, ei behøvede at læmpe sig efter en fordomsfuld Samtids indskrænkede Begreb, da Han for alle Tider og Lande kundgjorde om vor Fordærvelse og Opreisning, om de Hindringer som møde paa Helliggjørelsens Vei, om de *aandelige* Fiender vi have at bekjæmpe, de Naademidler der ere os skjænkede til Styrkelse og Trøst, de Pligter vi have at opfylde, og det Haab til hvilket vi ere kaldte. Nei, Han *den gode Hyrde misleder os ikke*, og hvo som vil gjøre Guds Villie skal vel mærke at Christi Lærdom er af Gud, os tilkommer det trolig at følge Hans Anviisning, os paaligger det at lyde Hans Bud, stole paa Hans Forjættelser og forkynde *Hans rene Ord*, uden enten at lægge dertil eller tage derfra; thi Himmel og Jord skal forgaae, men *Jesu Ord skal ikke forgaae*.